

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: T. O.

proti

žalovanému: Magistrát města Brna
sídlem Malinovského náměstí 3, 601 67 Brno

za účasti: M. N.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2017, č. j. MMB/0290259/2017, sp. zn. OUSR/MMB/0266376/2017/2,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno - Jundrov, Odboru stavebního (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „stavební úřad“) ze dne 11. 4. 2017, č. j. SÚ/2827/413/08-ROIIOc. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) žalobci nařízeno odstranění rozestavěné nepovolené stavby s názvem „Novostavba dvou chat, umístěných na pozemku p. č. x a x k. ú. x“.
2. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stavební úřad nařídí odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona v případě, že se jedná o stavbu, která je prováděna nebo provedena bez rozhodnutí či jiného opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem, a tato stavba nebyla dodatečně povolena. V řízení o odstranění stavby bylo přitom prokázáno, že se jedná o stavby, které byly stavebníkem provedeny bez rozhodnutí či jiného opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. V daném případě byla splněna i druhá podmínka, tj. že bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že tyto byly věcně řešeny v rámci řízení o dodatečném povolení stavby. Znovu však zdůraznil, že pozemky p. č. x a x v k. ú. x se nachází v ploše určené územním plánem s funkcí Plochy s objekty pro individuální rekreaci. Pro plochy s objekty pro individuální rekreaci obecně platí, že další dělení stávajících parcel nezakládá právo výstavby dalších objektů pro individuální rekreaci. Na pozemku p. č. x se nacházel objekt pro rodinnou rekreaci, pozemek je v katastru nemovitostí veden jako zastavěná plocha a nádvoří, tento pozemek je obklopen pozemkem p. č. x, který je veden jako zahrada. Pozemek p. č. x tvoří souvislý pozemek s pozemkem p. č. x, na němž se objekt pro rodinnou rekreaci nacházel. Z územního plánu vyplývá, že v daném případě bylo přípustné provést dostavbu objektu na pozemku p. č. x rozšířením na pozemek p. č. x na celkovou zastavěnou plochu 25 m². Je také podmíněně přípustné realizovat nový objekt pro individuální rekreaci o zastavěné ploše 25 m², který by se nacházel na předmětných pozemcích, nikoli však objekty dva. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že dle tvrzení žalobce se v území nachází objekty se zastavěnou plochou více než stanovených 25 m². Územní plán města Brna je platný pro předmětné území od roku 1994 a stavební úřad je zavázán postupovat při svém rozhodování podle této územně plánovací dokumentace.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu zrušil.
4. Předně uvedl, že dne 20. 3. 2006 požádal o vydání stavebního povolení na stavební úpravy objektu rekreační chaty, povolení bylo pravomocně vydáno dne 14. 6. 2006. Z projektové dokumentace bylo zřejmé, že stavba se bude nacházet na místě stávající chaty, že dojde k využití stávajícího terénu a že bude obnovena od základů. Žalobce připustil, že v průběhu stavby došlo k jejímu částečnému rozšíření. Dle vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, přílohy 11 a 12, však lze vyznačit na dokumentaci skutečného provedení stavby, že stavba byla provedena s odchylkami, totéž umožňuje i § 4 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci

staveb. Záznam skutečného provedení stavby pak může tvořit kopie ověřené projektové dokumentace, doplněná o výkresy odchylek.

5. Žalobce namítal, že podle § 129 stavebního zákona lze stavbu povolit, pokud není v rozporu s obecnými požadavky, nebo s veřejným zájmem. Je podle jeho názoru v rozporu s dobrými mravy a zákonnými ustanoveními, když nemůže využívat objekt k rekreaci v rozsahu jako všichni ostatní v dané oblasti. Podle žalobce nelze přehlédnout, že všechny sousední stavby přesahují povolenou výměru, ani jedna stavba nemá pod 24 m². Žalobce považuje za nespravedlivé, že po něm je striktně vyžadováno dodržování pravidel, která ostatní dodržovat nemusí. Odstraněním stavby by mu vznikla zásadní škoda na majetku, což považuje rovněž za nepřijatelné.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, vyjádření osoby zúčastněné na řízení, doplnění žaloby a další procesní postup ve věci

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že správní orgány v dané věci postupovaly striktně podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Z dikce tohoto ustanovení je patrné, že stavební úřad je povinen po provedeném řízení o dodatečném povolení stavby, jehož výsledkem je negativní rozhodnutí, nařídít vlastníku stavby její odstranění. V daném případě byla žalobcem provedena stavba bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu a stavba nebyla dodatečně povolena, stavební úřad tedy neměl jinou možnost než vydat rozhodnutí o odstranění stavby. Žalobce v žalobě upozorňuje na skutkové okolnosti, které však nelze řešit v řízení o odstranění stavby, nýbrž jsou předmětem řízení o dodatečném povolení stavby. Toto řízení bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, a proto nelze k těmto námitkám žalobce jakkoli přihlížet. Pro úplnost žalovaný uvedl, že stavební úřad dne 9. 5. 2006 vydal stavební povolení na stavbu stavebních úpravy chaty na pozemku p. č. x a x, stavba však byla obnovena od základů a zároveň došlo k rozšíření stavby, proto se jednalo o stavbu novou, tedy o stavbu provedenou bez stavebního povolení. Realizovaný projekt byl prováděn jako jeden stavební objekt, který překročil povolené rozměry stanovené územním plánem. Z tohoto důvodu stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby, načež žalobce podal žádost o dodatečné stavební povolení, v němž žádal o dodatečné povolení dvou obytných chat na pozemcích p. č. x a x. Žádost o dodatečné povolení potvrzuje správnost názoru žalovaného ohledně toho, že se jedná o novou stavbu, když předmět žádosti je jiný než u původního stavebního povolení. Z porovnání dokumentací lze prokázat, že stavby, které jsou předmětem rozhodnutí o odstranění, jsou zcela odlišné od stavby, která byla předmětem stavebního povolení ze dne 9. 5. 2006. Jelikož žalobce zrealizoval zcela jiné stavby než tu, která byla předmětem stavebního povolení, zcela se mívá účinkem dovolávat se původního stavebního povolení. Z uvedeného vyplývá, že se jedná o stavbu podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona realizovanou bez rozhodnutí nebo jiného opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Důvod, proč takovou stavbu nelze dodatečně povolit, je její rozpor s územním plánem. Námitky žalobce ohledně velikosti chat v jeho okolí jsou podle žalovaného neopodstatněné, neboť Územní plán města Brna je platný pro předmětné území teprve od roku 1994, chaty v okolí žalobce tak nejspíše byly budovány v době jiných právních předpisů a pro jejich provedení platila odlišná pravidla.
7. Žalovaný je přesvědčen, že správní orgány postupovaly v souladu s platným právem, a proto navrhl soudu podanou žalobou pro nedůvodnost zamítnout.

8. Podáním ze dne 4. 10. 2017 oznámil pan M. N., který ve správním řízení vystupoval jako účastník řízení, že bude v řízení před soudem uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
1. Dne 30. 1. 2018 byl soudu doručen návrh žalobce „na přerušení řízení a odložení projednání věci do doby rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Jundrov, odboru stavebního, Veslařská 56, Brno, o dodatečném povolení stavby, které je vedeno pod č. j. MCBJUN/04382/2017-482“. K návrhu žalobce doložil kopii žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby dle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona.
2. Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., může předseda senátu řízení usnesením přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá.
3. Vzhledem k tomu, že před příslušným správním orgánem probíhalo řízení, které mohlo mít vliv na rozhodování soudu o věci samé, považoval soud za vhodné na základě výslovné žádosti žalobce rozhodnout o přerušení řízení, a to na dobu, kdy poběží zmíněné řízení o dodatečné povolení stavby. Soud tak učinil usnesením ze dne 1. 2. 2018, č. j. 29 A 221/2017-55.
4. Přípisem ze dne 31. 7. 2019, č. j. 29 A 221/2017-58, požádal zdejší soud prvostupňový správní orgán o sdělení, zda předmětné řízení o dodatečné povolení stavby stále běží, popřípadě jakým skončilo výsledkem. Úřad městské části města Brna, Brno-Jundrov soudu písemností ze dne 9. 8. 2019, č. j. S-MCBJUN/02673/2019-273/S/Oc, sdělil, že dané řízení o dodatečné povolení stavby již bylo pravomocně zastaveno usnesením ze dne 7. 1. 2019, č. j. MCBJUN/00056/2019-17-482/UZ/Oc, a to dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. K tomuto sdělení správní orgán připojil kopii zmíněného usnesení o zastavení řízení, a to včetně doložky právní moci (právní moci dané rozhodnutím nabylo dne 25. 1. 2019).
5. Zmíněné sdělení správního orgánu prvního stupně zaslal Krajský soud v Brně žalobci na vědomí a k případnému vyjádření. Žalobce se následně vyjádřil podáním ze dne 6. 9. 2019 tak, že zopakoval některé žalobní argumenty, přiblížil celkovou situaci celé věci se týkající, vysvětlil důvody, pro které bylo řízení o dodatečné povolení stavby zastaveno (pochybení zmocněnce) a sdělil, že ve věci podal novou žádost o dodatečné povolení stavby, čímž bylo zahájeno příslušné řízení.
6. Na základě popsaného skutkového stavu soud dospěl k závěru, že není nutné a vhodné, aby řízení o žalobě bylo nadále přerušeno. Řízení, kvůli kterému soud projednávání žaloby přerušil, již bylo pravomocně ukončeno (zastaveno). Opakovaná žádost žalobce o dodatečné povolení stavby by dle názoru soudu neměla vést k dalšímu „stavění“ řízení o žalobě a nemožnosti ve věci rozhodnout věcně. To také z toho důvodu, že je myslitelné, že případné nové žádosti o dodatečné povolení stavby, které by žalobce v budoucnu podal, by mohly vést k nemožnosti celé řízení o žalobě ukončit (kdy je možné přihlídnout k tomu, že soud žalobě přiznal odkladný účinek).
7. Soud proto rozhodl dle § 48 odst. 6 s. ř. s. tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku, že se v řízení pokračuje.
8. Jak již přitom bylo zmíněno, v podání ze dne 6. 9. 2019 žalobce zopakoval některé žalobní argumenty a dodal, že se pro přestavbu chyty svého času rozhodl v dobré víře, a to v situaci, kdy nyní objekt využívá pro své podnikání, tak pro bydlení své čtyřčlenné

rodiny; odstranění stavby by tak mělo „*existenční následek*“. Žalobce také poukázal na objekty v sousedství, které jsou vedeny jako stavby pro rodinnou rekreaci, a přitom mají výměru až 61 m². Jeden dům je již veden jako rodinný a má přidělené číslo popisné. Žalobcova stavba nikomu neškodí, nenarušuje okolí ani životní prostředí a byla realizována bez úmyslu porušit zákon. Žalobce také činí kroky, aby vše právně uvedl do řádného stavu. Žalobce zmínil regulaci dle stávajícího územního plánu a uvedl, že řešenou stavbou nedojde k poškození hodnot předmětného území. Dle žalobce je třeba, aby soud vzal v potaz „tvrdość zákona“, kdy je žalobce jediný, kdo musí dodržet požadovanou výměru, kdy všechny okolí stavby jsou svou výměrou větší. Mimo jiné pak žalobce poukázal na připravovaná řešení v rámci chystaného územního plánu.

IV. Posouzení věci soudem

9. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
11. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že
12. a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
13. b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
14. c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
15. Na základě citovaných právních předpisů lze konstatovat, že stavební úřad přistoupí k nařízení odstranění stavby na základě toho, že stavba byla provedena bez příslušného povolení vyžadovaného stavebním zákonem, předmětem této úpravy je tedy odstranění tzv. „černých staveb“. Pokud se v řízení o odstranění stavby prokáže, že stavba byla provedena bez příslušného povolení vyžadovaného stavebním zákonem nebo v rozporu s ním, stavební úřad odstranění stavby nenařídí pouze v případě, že bude stavba dodatečně povolena v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. Předmětem řízení o odstranění stavby je přitom pouze přezkum naplnění zákonných předpokladů daných § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy zda je stavba provedená bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem nebo v rozporu s ním, nikoli zkoumání, zda je stavba v souladu s podmínkami § 129 odst. 3, což je předmětem řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby.
16. K otázce vztahu mezi řízením o odstranění stavby a řízením o dodatečném povolení stavby se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 4. 2013, č. j. 7 As 154/2012-26, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „[ř]ízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení jsou spolu velmi těsně provázána, neboť vyplývají z téže situace, tj.

existence stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu nebo v rozporu s ním. Hlavním a prvotním je vždy řízení o odstranění stavby postavené v rozporu se zákonem. Jeho cílem je zásadně návrat do původního stavu (restitutio in integrum). Pouze prokáže-li se, že stavba splňuje zákonem předpokládané parametry (konkretizované ve stavebním povolení), a požádá-li o to oprávněná osoba, může stavební úřad „černou“ stavbu dodatečně povolit. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy ve vztahu k řízení o odstranění stavby řízením akcesorickým, které může být zahájeno, ale nemusí; je-li zahájeno, může ovlivnit výsledné rozhodnutí o osudu „černé“ stavby. Předmětem rozhodování je nicméně stále táž stavba postavená bez povolení či v rozporu s ním (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 As 18/2011 – 117, www.nssoud.cz). [...] Podmínky, jejichž splnění zkoumá stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby a v řízení o jejím odstranění, se liší. V prvním případě jde o kumulativní splnění podmínek podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona, zatímco v případě řízení o odstranění stavby jde o kumulativní splnění podmínek stanovených v ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy že se jedná o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a že stavba nebyla dodatečně povolena.“

17. Ze správního spisu soud zjistil, že stavební úřad vydal dne 9. 5. 2006 stavební povolení na stavbu „stavební úpravy chaty na pozemku parc. č. x, x k. ú. x s využitím stávajících přípojek inž. sítí“. Dne 6. 6. 2008 provedl stavební úřad kontrolní prohlídku a zjistil, že je zde žalobcem realizována zcela nová stavba o půdorysných rozměrech 7,65 x 5,25 m. Opatřením ze dne 6. 8. 2008 stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby. Dne 26. 5. 2009 žalobce požádal o dodatečné povolení změny stavby. Dne 10. 4. 2012 stavební úřad vydal rozhodnutí o nařízení odstranění stavby s názvem „Stavební úpravy chaty na pozemku p. č. x, x k. ú. x s využitím stávajících přípojek inženýrských sítí“, toto rozhodnutí však bylo zrušeno odvolacím orgánem. Dne 10. 10. 2013 vydal stavební úřad usnesení o přerušení řízení o odstranění stavby, a to do dne nabytí právní moci rozhodnutí ve věci dodatečného povolení. Dne 20. 8. 2014 žalobce upřesnil žádost o dodatečné povolení stavby tak, že žádá o dodatečné povolení „dvou obytných chat na pozemcích x a x v k. ú. x. Celková zastavěná plocha 50 m², z toho chata severní 25 m², chata jižní 25 m², obě chaty mají tři nadzemní podlaží (přízemí, 1. patro, podkroví), oba objekty jsou nepodsklepené“. Dne 14. 2. 2016 stavební úřad vydal rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby a stavbu dodatečně nepovolil. K odvolání žalobce bylo prvostupňové rozhodnutí změněno nadřízeným orgánem tak, že část výroku byla nahrazena zněním, že novostavby dvou chat, umístěných na pozemcích p. č. x a x k. ú. x realizované bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného podle stavebního zákona, jejichž vlastníkem a stavebníkem je žalobce, se podle § 115 stavebního zákona v návaznosti na § 129 odst. 3 stavebního zákona dodatečně nepovolují. Následně stavební úřad pokračoval v řízení o odstranění stavby a dne 11. 4. 2017 vydal rozhodnutí o nařízení odstranění rozestavěné nepovolené stavby s názvem „Novostavba dvou chat, umístěných na pozemku p. č. x a x k. ú. x“. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno nyní přezkoumávaným rozhodnutím.
18. Soud zdůrazňuje, že předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí o nařízení odstranění stavby (novostavby dvou chat). S ohledem na shora uvedené lze konstatovat, že předmětem daného řízení bylo pouze zjistit, zda stavba byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem, resp. zda stavba byla dodatečně povolena.

19. Skutečnost, že předmětná stavba byla provedena bez rozhodnutí stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem, byla v řízení řádně prokázána, tuto skutečnost ostatně žalobce v žalobě v zásadě nezpochybnil. Stavební úřad sice dne 9. 5. 2006 vydal stavební povolení na stavbu stavebních úprav chaty na pozemcích p. č. x, x, stavba však byla od základů obnovena a došlo k jejímu rozšíření, proto se jednalo o stavbu novou, tedy o stavbu provedenou bez stavebního povolení. Z porovnání dokumentací jednoznačně vyplývá, že stavby, které jsou předmětem rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, jsou zcela odlišné od stavby, která byla předmětem stavebního povolení ze dne 9. 5. 2006. Soud tedy ve shodě se žalovaným konstatuje, že dovolávat se stavebního povolení z roku 2006 se v daném případě zcela mýlí účinkem. Žalobce provedl stavbu (dvou chat) bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu a tato nebyla dodatečně povolena, stavebnímu úřadu proto nezbylo než naplnit dikci § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a nařídil žalobci odstranění stavby.
20. Namítal-li žalobce, že na dokumentaci lze vyznačit, že stavba byla provedena s odchylkami, nebo že stavbu lze dodatečně povolit, pokud není v rozporu s obecnými požadavky a veřejným zájmem, soud ve shodě se žalovaným zdůrazňuje, že tyto námitky nebyly v rámci řízení o odstranění stavby relevantní, neboť v tomto řízení lze namítat pouze nesplnění podmínek podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (tedy že stavba byla provedena na základě nebo v souladu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu nebo že stavba byla dodatečně povolena).
21. Námitky stran podmínek, na nichž lze stavbu dodatečně povolit, mohl žalobce uplatnit v rámci řízení o dodatečném povolení, jelikož tyto námitky směřují proti rozhodnutí o dodatečném nepovolení stavby. Žalobce měl možnost se domáhat přezkoumání zákonnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o dodatečném nepovolení předmětné stavby, podáním správní žaloby, pokud však tuto možnost nevyužil, ač tak učinit mohl, nelze tuto jeho pasivitu zhojit uplatňováním námitek spadajících do řízení o dodatečném povolení stavby v jiném řízení (v řízení o odstranění stavby). Naopak po něm lze požadovat, aby v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* nesl nepříznivé následky spojené s neuplatněním nyní uváděných námitek směřujících ke zvrácení stavu založeného negativním rozhodnutím vydaným v řízení o dodatečném povolení stavby.
22. Pokud zákon jednoznačně stanoví, že stavba postavená bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu nebo v rozporu s ním musí být odstraněna, stavební úřad tak neučiní pouze při splnění zákonných podmínek, které musí stavebník prokázat. Nejedná se přitom o žádné správní uvážení, nýbrž stavebník sám musí prokázat, že ke splnění podmínek došlo. Pokud stavba nebyla dodatečně povolena a byly splněny všechny zákonné podmínky, neměly správní orgány jinou možnost než rozhodnout o odstranění stavby. V řízení dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona mohou správní orgány přihlížet pouze k tomu, zda se jedná o stavbu provedenou nebo prováděnou bez příslušného rozhodnutí nebo opatření, eventuálně v rozporu s ním. Účelem řízení o odstranění stavby a rozhodnutí v tomto řízení je tedy fakticky uvedení právního a skutečného stavu do souladu, a to buď nařízením odstranění nepovolené stavby, nebo vydáním dodatečného stavebního povolení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2014, č. j. 5 As 108/2013-33, dostupný na www.nssoud.cz).
23. Pokud se tedy žalobce dovolával možnosti dodatečně povolit stavbu, jelikož tato není v rozporu s obecnými požadavky nebo s veřejným zájmem, je nutno konstatovat, že správní orgány ani soud neměly v rámci mezí určených § 129 odst. 1 písm. b) stavebního

zákona povinnost ani možnost námitky v tomto směru reflektovat. Soud by naopak překročil svou pravomoc, pokud by se v rámci řízení o odstranění stavby zabýval námitkami směřujícími do jiného správního řízení. Z uvedeného důvodu se soud těmito námitkami věcně nezabýval.

24. Ze stejných důvodů se v rámci správního řízení ani soudního přezkumu nebylo možné zabývat ani námitkou, že v okolí stavby se dle tvrzení žalobce nachází objekty se zastavěnou plochou více než stanovených 25 m², a proto je nespravedlivé, že se po něm vyžaduje dodržování pravidel, která ostatní dodržovat nemusí. Ani tato argumentace totiž není v řízení o odstranění stavby relevantní. Pro účely řízení o odstranění stavby je podstatné posouzení podmínek podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona ve vztahu ke stavbě žalobce, přičemž závadný stav (provedení stavby bez vyžadovaného rozhodnutí stavebního úřadu) nelze zhojit konstatováním, že sousední stavby zákonné podmínky rovněž nesplňují.
25. Neobstojí ani námitka žalobce, že odstraněním stavby by mu vznikla zásadní škoda na majetku, což považuje za nepřijatelné. Soud nezpochybňuje, že nutnost odstranit stavbu je vždy zásahem do majetkové sféry vlastníka stavby, nelze však odhlédnout od toho, že vzniklá škoda je pouze důsledkem jednání samotného žalobce, který nerespektoval zákon a prováděl stavbu bez rozhodnutí požadovaného stavebním zákonem, přičemž stavba byla takového charakteru, že ji nebylo možné ani dodatečně povolit.
26. Ačkoli lze mít z lidského hlediska pro situaci žalobce jisté pochopení, není možné považovat jeho argumenty pro věc za rozhodné, a to se týká rovněž námitek, které uvedl v doplnění ze dne 6. 9. 2019.

V. Závěr a náklady řízení

27. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů tak tato osoba nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu